

Víte, já jsem učitelka

Tereza Kaderová

4.B

V naší rodině pravidelně koluje několik humorných historek. Vždy, když se všichni společně sejdeme, přijde některá na přetřes.

Většinou se nejvíc pobavíme ve chvíli, kdy začne vzpomínat naše mamka na to, kolikrát ji zachránilo z prekérní situace to, že použila formulku „Víte, já jsem učitelka“.

Celý příběh začíná v srpnu na konci prázdninové cesty domů. Mamka se vracela z chalupy ve východních Čechách. V autě měla svojí starší dceru a kamarádku se synem. Cesta probíhala celkem bez problémů. Jen děti byly už trochu unavené a tak začaly kňourat, že by chtěly malou přestávku.

Byli už jen kousek od domova a mamka si všimla, že na ni bliká „hladové oko“ ukazatele benzínu.

„Dobře,“ řekla, „zastavíme u benzíny a já alespoň natankuju.“ Po příjezdu k benzínové pumpě děti radostně vyběhly z auta a pod dozorem kamarádky se šly proběhnout na nedaleký trávník. Mamka už tak radostná nebyla. Zjistila totiž, že po dopoledním nákupu jí v peněžence zbyla už jen stokoruna a kartu tehdy ještě neměla. Rozhodla se tedy natankovat za tu jednu stokorunu. Usoudila, že na dojetí domů to bude stačit.

A tady vlastně teprve celý příběh začíná. Vše by se bylo bývalo podařilo bez problémů, jen kdyby ... jen kdyby se v té době zrovna neměnily staré tankovací stojany za ty nové, digitální. Ty jsou totiž mnohem rychlejší v načítání benzínu a jeho ceny. To ale mamka netušila a vůbec si nového systému stojanu nevšimla. Zvyklá na pomalejší tempo starého v klidu tankovala. Když se měřič zastavil na „stovce“, skončila. Se stokorunou v ruce a úsměvem na tváři, jak dobře zvládla natankovat, myšleno nepřetáhnout přes daných sto korun, zamířila k pokladně.

Jaké ale bylo její překvapení, když jí obsluhující muž oznámil částku k zaplacení, která byla o jednu nulu větší.

„To není možné, vždyť já natankovala jen za sto korun,“ vyjekla zděšeně. Úsměv jí zmizel ze rtů a ona jen nevěřícně zírala.

„No, paninko, to nejste první, ale rád bych doufal, že budete poslední, komu se to stalo. Vy jste si asi nevšimla, že máme digitální stojan? Na tom ty čísla naskakují sakramentsky rychle,“ s klidem ve tváři odvětil obsluhující muž.

V tu chvíli mamce došlo, že nekontrovala počet nul ani desetinnou čárku v částce na stojanu. Prostě viděla jedničku, nějaké nuly a měla pocit, že tankovala malou chvilku, která odpovídala tankování na starých stojanech.

Obsluhujícímu muži se v obličeji zračil výraz, který pak i zazněl: „Tak co s tím uděláme, paninko?“ a jen tak bokem si povzdechl, „no, to jsem teda vážně zvědavěj.“

Zalapala po dechu. Co teď?! Hlavou se jí začalo honit všechno možné od prvopočáteční paniky až k nápadu nabídnout obsluhu jako částečnou kompenzaci alespoň nákup. A tahle myšlenka v první chvíli zvítězila.

„Mám v autě velký nákup, můžu vám ho tady nechat jako zálohu a zbytek doplatím, kamarádka snad nějaké peníze má.“

Obsluhující muž v té chvíli nevěřil vlastním uším.

Tuto možnost okamžitě zavrhl, „co bych s tím vaším nákupem asi dělal, já potřebuju dát do pokladny peníze, ne nákup.“

„Dobře, to chápu. Já vám tedy ty peníze pošlu poštou a dám vám samozřejmě svoji občanku, abyste si mohl napsat všechny údaje.“

Muž se jen pochybovačně usmíval a skrze zuby procedil: „Jo, takovejch už tady bylo.“

„.... a napíšete si všechny moje údaje,“ chrčila ze sebe překotně nervózní mamka.

„Víte, já jsem učitelka a nedovolila bych si peníze neposlat ...“ Muž se stále jen nevěřícně, teď už i trochu pobaveně, usmíval.

„Jo učitelka, hm,“ usmívajíc se čím dál tím víc.

„... běžím pro tu občanku ...“ Mamka se celá udýchaná zanedlouho vrátila i s občanských průkazem. Malinko uklidněná svým vlastním

slibem vrácení peněz ji dala obsluze. Muž si pomalu opsal všechny údaje a se stále stejným úsměvem jí vrátil. Zřejmě si v tu chvíli představoval, jak asi bude své peníze dostávat zpátky. Mamka to však považovala za šťastnou chvíli a potěšeně v duchu konstatovala: „ Je dobře, že jsou na světě ještě lidé, kteří ve špatné chvíli pomohou i cizímu člověku.“

A tak nakročila ke dveřím s opakovaným ujištěním, že peníze pošle okamžitě po příjezdu domů, že se pán nemusí vůbec bát, „ ... protože já vám ty peníze opravdu hned pošlu, nebojte ...“

To už ale muž nevydržel. Vstal, naklonil se přes pult, pokýval hlavou směrem k mamce a povídá: „Paninko, a můžete mi říct, kam mi tak ty peníze hodláte poslat?“

„Cože, jak, kam je pošlu,“ jen to mamka dořekla, hned jí došlo to faux pas, které právě udělala.

„No, myslím, kam je pošlete, když jste si nenapsala naší adresu?“

Nedůvěra v jeho očích dosáhla maxima. Teď už jistě nevěřil, že peníze za benzín ještě někdy uvidí.

„Prej učitelka...,“ pomyslel si.

Mamka zrudla a několikrát se koktavě pokusila omluvit. Adresu si napsala a co nejrychleji se snažila odejít. Červenala se ještě v autě, to jste ji měli vidět!

Je jasné, že první kroky po příjezdu domů vedly do banky a odtud rovnou na poštu. Peníze odeslala ještě ten den. Pro většinu lidí by tím ta nepříjemná situace skončila.

Jenže to by nesměla být moje mamka-učitelka.

Poslední srpnový víkend jela do Prahy. Když projížděla kolem „té“ benzínové pumpy, napadlo ji, že by se tam měla zastavit. Ještě jednou se omluvit a ujistit se, že peníze v pořádku došly. Odbočila tedy ze silnice a zajela na tzv. „místo činu“. Když přijížděla, u stojanu stál „její“ pumpař. Ještě ani nevystoupila z auta, nestihla ani položit otázku a on už gestem zvednuté ruky zastavil všechny její snahy. Smál se od ucha k uchu.

„Jo, jo paninko, všechno je v pořádku, peníze přišly, já tomu teda moc nevěřil, ale to se mi asi nedivíte ...“ A tak mamka jen pokývala hlavou, poděkovala, nasedla do auta a odjela.

Muž u pumpy byl jistě spokojen, že dostal peníze za natankovaný benzín a v tu chvíli byl možná i rád, že ještě existují lidé, kteří umí držet slovo. Mamka si zase s uspokojením uvědomila, jak je příjemné, když si lidé dokáží pomáhat.